

стор.2

МИ ЗРОЗУМІЛИ, ЩО ПОТРІБНІ ЛЮДЯМ

Старший пресвітер Миколаївського обласного об'єднання УЦХВЄ Андрій СВІРДАН розповідає, як живе церква в умовах війни.

стор.3

ЧИ ТИ ПОСЛІДОВНИК ХРИСТА?

Ми, як ті пожежники, маємо бути завжди готовими — взувши ноги в готовність благовістити Євангелію миру.

стор.6

ЩИРА МОЛИТВА ДАЄ ВІДПОВІДЬ

Коли потрапили під обстріл, я встиг зателефонувати дружині, і багато людей за нас молилися.

ГОЛОС НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№11 листопад 2025

виходить з лютого 1991 року

voice.org.ua

ДУХОВНІ ІСТИНИ

ДОБРЕ СУМЛІННЯ

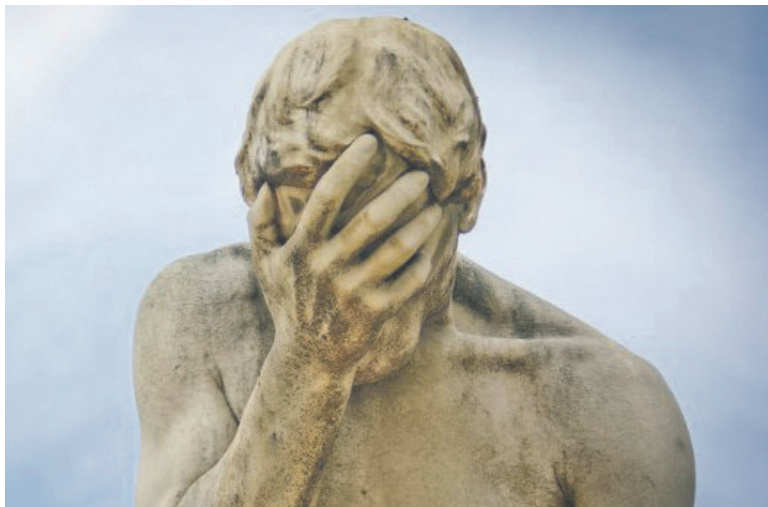
Є багато визначень поняття «сумління», які ми можемо знайти у Вікіпедії та багатьох словниках. Зокрема його визначають і як «моральні принципи, погляди, переконання; совість», і як «внутрішній контролер», і як «голос Бога в людині», який вказує, що таке добро, що таке зло.

Багатьом більше до вподоби «внутрішній суддя», який стежить за нашими думками, намірами та вчинками, дає їм моральну оцінку та схиляє нас щось робити чи не робити або ж докоряє нам, якщо ми щось вчинили, не послуховавшись його. Так визначити «сумління» дає право апостол Павло фразою: «Говорю ж не про власне сумління, але іншого, чого б моя воля судилась сумлінням чужим?» (1Кор.10:29). Тобто сумління чуже чи наше судить. До того ж судить дуже суворо. Дехто навіть не може спати. А декому стає дуже соромно, як отим книжникам та фарисеям, які привели грішну жінку до Ісуса Христа, щоб його випробувати. Бо вони, «сумлінням докорені, стали один по одному виходити, почавши з найстарших та аж до останніх» (Ів.8:9).

Поняття «сумління» стосується тільки людей. Совісними чи безсовісними бувають лише люди, і аж ніяк тварини. Хоча люди можуть опуститися до скотського стану, нехтуючи докорами совісті.

Крім того, кожна людина має своє сумління, як це ми можемо зрозуміти з Другого послання апостола Павла до коринтян: «... ми відреклися тайного сорому, не ходячи в хитрості та не перекручуючи Божого Слова, але з'явленням правди доручуємо себе кожному сумлінню людському перед Богом» (2Кор.4:2). Акцентую саме на «кожному сумлінню людському».

У Новому Заповіті (переклад Івана Огієнка) слово «сумління» вжито доволі часто — 29 разів.

Згідно з його авторами є добре сумління, невинне сумління, чисте сумління, недуже / слабе сумління, спалене сумління, заневищене сумління, лукаве сумління.

Добре, невинне, чисте сумління — це еталон сумління, яке притаманне побожним людям, чесним, справедливим, невинним, що мають віру, побудовану на Євангелії, які «відреклися тайного сорому, не ходячи в хитрості та не перекручуючи Божого Слова». Про це сумління треба дбати. Апостол Павло, боронячись перед намісником Лісієм, каже: «І я пильно дбаю про те, щоб завсіди мати сумління невинне, щодо Бога й людей» (Дії 24:16). А апостол Петро закликає: «Майте добре сумління, щоб тим, за що вас обмовляють, немов би злочинці, були посоромлені лихословники вашого поведіння в Христі» (1Петр.3:16).

Зауважимо, що добре сумління і віра тісно пов'язані. Коли апостол Павло наказує Тимофієві провадити «добру війну», то вказує, як це робити, а саме: «маючи віру та добре сумління». Чому це важливо? Бо доброго сумління «дехто відкинувся та й розбилося в вірі» (1Тим.1:19). Тож, не ідучи за сумлінням, нехтуючи їм, відкидаючи його, обов'язково зневіришся, як Гіменей та Олександр, і станеш

богохульником, як і вони (див. 1Тим.1:20).

Слабке, недуже сумління мають люди, не утвердженні у вірі, не стабільні у своїх переконаннях, які мають кумирів і намагаються їх наслідувати. Таких легко переконати, збити з дороги. Про таких говорить апостол Павло в листі до коринтян: «Коли бо хто бачить тебе, маючого знання, як ти в ідолівській божниці сидиш за столом, чи ж сумління його, бувши слабе, не буде спонукане їсти ідолівські жертви? ... Грішачи так проти братів та вражаючи їхне слабе сумління, ви проти Христа грішите» (1Кор. 8:10,12). Така логіка поведінки людей зі слабким сумлінням. Вони бачать, що хтось із братів, на їхній розсуд духовних, робить щось не дуже їм зрозуміле, а то й невідповідне християнинові, і думають: якщо він це робить, якщо йому це можна, то чому я не можу цього робити? І собі грішать. Вони прив'язуються до авторитетів, дехто намагається їх наслідувати. Тому не варто дивуватися, що відомі проповідники і навіть служителі, коли падають у гріх, мають велику кількість заступників. Переважна більшість із них зі слабким сумлінням та відверті грішники.

ІНТЕРВ'Ю

БІГТИ З МЕТОЮ, ЩОБ МАТИ ЧУДОВИЙ РЕЗУЛЬТАТ

На цьогорічній конференції місії «Голос надії» було обрано нового очільника. Ним став Віталій ОНІЩУК, який багато років був заступником директора місії. Нині новий директор уже понад сто днів на посаді, тож ми вирішили порозмовляти з ним про бачення, плани та перші результати праці.

Сторінка 4

ЮВІЛЕЙ

100-РІЧЧЯ ЦЕРКВИ с.ЧОРНИЖ

21 вересня 2025 року церква с. Чорниж святкувала своє 100-річчя. Під час урочистого богослужіння пресвітер Олександр Сокол представив довідку з історії церкви згідно з матеріалами, які зібрала Неля ОНІЩУК.

Сторінка 6

Сторінка 5

СВІДЧЕННЯ

МИ ЗРОЗУМІЛИ, ЩО МИ
ВАЖЛИВІ ЛЮДЯМ

Старший пресвітер Миколаївського обласного об'єднання УЦХВЕ Андрій СВІРДАН розповідає, як живе церква в області в умовах війни. Пастор ділиться історіями Божих чудес — відповідей на молитву.

Нас на Миколаївщині Господь підкріплює, хоча частина області була окупована й зазнала біди. Але церкви тепер ростуть і на деокупованих територіях, і близьких до фронту, де бувають обстріли, де великі переживання. Зводяться нові дома молитви, люди приходять. Тепер на черзі — у нових місцях. Шукаємо приміщення, де будемо, де відбудовуємо. Минулого року водне хрещення прийняло стільки людей, скільки не було в довоєнний час. Дякуємо Богу!

Один наш брат, пастор церкви з Миколаївщини Сергій Турков, поїхав вивозити людей, де обстріли сильні, і повіз туди допомогу. І сам потрапив у неймовірно небезпечну ситуацію. Їхню машину вистежив дрон. І скинув бомбу вагою 2 кілограми. Автомобіль пошкодило, але вона не розірвалася. Брати почули тільки свист згори й швидко вискочили із машини. Якби здетонувала, велика біда була б. Господь зберіг!

Коли ми ставили новий

мобільний дім молитви в одному з сіл, я пішов на берег лиману подивитися, і зі мною ще один брат. І ми пройшли, не знаючи, через міне поле! Була якась тривога на серці, попередження яке, відчуття. І одночасно ми там побачили Божу руку, коли підійшли вже близько до лиману. Окрик військового, якого я так і не побачив і не знаю, звідки той голос, але він нас зупинив. З нами був короткий діалог: «Куди ви йдете? Що ви тут робите? Хто ви?» І він каже: «Тут все заміновано, як ви сюди зайшли?» Яюсь зайшли і, слава Богу, виїшли. Живі, здорові. Як все може швидко закінчитися... Але коротка молитва до Бога — і прийшов спокій, мир. Господь береже!

Стали проводити зібрання в нових місцях. По-перше, ми молилися Богу: «Господи, ми хочемо, щоб люди йшли до Тебе!» По-друге, ми старалися любити людей — і раніше, і тим більше тепер. Спочатку не йшли до них з проповіддю, а просто — із добротою, із теплим словом, щоб бути поруч, чимось підтримати, допомогти. Тому що — фінансова скрута, і була нестача речей першої необхідності. Коли люди бачили, що ми з ними, що не виїхали, ми тут і переживаємо все те, що й вони, думаю, відчували нашу любов. Я не можу говорити

за всіх, але це було зрозуміло. Я бачив відповідь, реакцію людей. Ну і, звісно, звучало найважливіше послання надії в Ісусі Христі. Ми молилися за людей. А вони просто тягнулися. Не знаю, що вони в нас бачили, не буду про це говорити. Але коли вони просили молитися й руки на них класти, щоб ми доторкнулися до них, молячись, то зрозуміли, що ми важливі людям.

Звичайно, ми багато займалися благодійництвом. В одному селі навіть не думали, що будемо проводити богослужіння. Просто пішли до влади селища: «Ми хочемо в цей час допомогти людям! Дайте нам сім'ї, адреси людей нужденних». Нам дали 70 адрес. Я за те село особисто молився ще раніше, задовго до початку війни. І ми стали щотижня багато допомоги привозити. Просто по домах ходили. Люди цікавилися: «Хто ви? Побудьте з нами разом!» І вони від нас дещо чули. А потім вони самі, їхні рідні питають: «А де можна більше почути про Бога, про Ісуса Христа?» І ми стали думати, шукати приміщення для оренди. Це був перший рік війни — весна, початок літа. Тепер там уже побудований (на фазі завершення) дім молитви. І люди стабільно приходять — до півсотні людей. Хоча в перший рік у середньому 150 душ було. Це с. Мигія — велике село, там понад 4000 жителів. І на початку війни туди приїхали, як нам казали, близько 900 переселенців із лінії фронту та з окупованих частин України. Люди тягнуться туди, де добро, де їх чують, розуміють, перебувають із ними поруч. І туди, де діє Дух Святий, де діє Боже Слово. Це я можу сказати певно.

Такий наш невеличкий досвід. Непросто було і є непросто. Але Господь підтримує, підкріплює. Слава нашому Богу!

НОВИНИ

ПОЧАТОК КУРСІВ ДИРИГЕНТІВ

Укотре розпочали свою діяльність курси для диригентів при Волинському обласному об'єднанні УЦХВЕ. Нинішній набір складається із 62 студентів, які планують працювати в музичному служінні у своїх церквах.

Під час вступного заняття за молодих братів та сестер звершив молитву старший пресвітер області, єпископ Михайло Близнюк, благословивши й настановивши їх на подальшу роботу.

РЕТРИТ ДЛЯ ВЕТЕРАНІВ
ВІЙНИ ТА ЇХНІХ СІМЕЙ ЛУЦЬКОГО РАЙОНУ

24 листопада 2025 року на базі християнського центру «Ковчег» у с. Гараджа, що на Волині, стартував ретрит для ветеранів війни та їхніх сімей Луцького району.

Спільними зусиллями капеланського відділу при Волинському об'єднанні УЦХВЕ, Боратинської ОТГ та Луцької держадміністрації сім'ї військовослужбовців матимуть змогу впродовж 3 днів відновитися як фізично, так і духовно.

Організатори заходу планують втілити 2 цілі, а саме: спонукати сімейні пари до покращення стосунків та наблизити кожного учасника до духовного зросту через проповідь Євангелії.

Загалом, участь у ретриті бере 11 сімей ветеранів війни, переважно з Боратинської ОТГ.

БІЛЯ МАДРИДА ВІДБУЛАСЯ
ЄВРОПЕЙСЬКА МОЛОДІЖНА
КОНФЕРЕНЦІЯ УЦХВЕЄ

7-9 листопада 2025 року поблизу Мадрида вперше відбулась Європейська молодіжна конференція УЦХВЕЄ, участь у якій взяли понад 300 делегатів із 13 країн.

Основним фокусом заходу стали роздуми про важливість відносин із Духом Святим. Словом на цю тему ділились заступник єпископа УЦХВЕЄ Ярослав Демко, єпископ церков «Спасіння» Микола Савчук, пастор із США Іван Семенюк, Польщі – Вадим Радченко, місцеві служителі.

«Ми стали свідками того, як Бог хрестив та сповнював Святим Духом молодь, зціляв від хвороб, надихав до ревного та посвяченого слідування за Ним», – ділиться керівник молоді УЦХВЕЄ Дмитро Томнюк.

МІСІОНЕРСЬКА ПОШТА

ЦЕРКВА, ЯКУ ВОНИ ЗНАЛИ

Уже понад шість місяців, як нас прихистила Волинь, а церква в с. Лище Луцького району дала нам можливість служити. За підтримки місії «Голос надії» та церкви «Преображення» придбали земельну ділянку в с. Воротнів і почали будувати дім. Намагаємося поєднувати будівництво та місіонерську діяльність.

На жаль, ми не змогли розгорнути табірне служіння на весь літній сезон, як ми робили це зазвичай. Проте все ж налагодили роботу серед сімей з дітьми у двох селах. Провели дводенний євангелізаційний табір «Зернятко добра» для дітей та їхніх батьків.

Послужили дітям із малозабезпечених родин с. Воротнів необхідною канцелярією до школи, що торкнулося багатьох сердець. Особисто відвідавши ці сім'ї, мали мож-

ливість познайомитися, поспілкуватися, налагодити зв'язок. Маємо свою міні-пекарню, випікаємо хліб для малозабезпечених сімей, пенсіонерів. Стараємося навідувати ті родини, з якими познайомилися, з Євангелією.

Жителі Межової, які потерпають від щоденних обстрілів, досі нам дзвонять — як церкві, яку вони знали — просять допомоги з евакуацією. Доводиться шукати для них можливість виїхати. Декому знаходимо житло на Волині, бо є

такі люди, які сильно прив'язані до нас, бажають і тут бути з нами... На жаль, наше селище, де ми прослужили 22 роки, щодня зазнає нещадних обстрілів. Молимося за той край і людей, які там лишилися.

На фоні складної ситуації в Україні, маємо дуже гарну новину. У нас народилася ще одна донечка — Софія. Тепер нас вже восьмеро.

Володимир ФЕДУР, Волинська область, уривок з листа

ПРОПОВІДЬ

ЧИ ТИ ПОСЛІДОВНИК ХРИСТА?

«Павло, раб Ісуса Христа, покликаний апостол, вибраний для звіщання Євангелії Божої... А гелленам і чужоземцям, розумним і немудрим я боржник. Отже, щодо мене, я готовий... звіщати Євангелію. Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові» (Рим. 1:1, 14-16).

ПОСЛІДОВНИК ХРИСТА — ЙОГО РАБ

Апостол Павло, відрекомендовуючись, називає себе рабом Христа. І насправді це позитивний бік рабства.

Раб згідно з Писанням та історією — це людина, яка не має своєї волі та своїх бажань. Вона має вухо проколоте, бо так у Старому Заповіті таврували рабів.

Раб Ісуса Христа також має на собі Його тавро — особливу відмітку. Людина, яка отримала спасіння, прощення гріхів і вічне життя, має на своєму чолі знак цього. Нещодавно в одній зі світських організацій я потрапив на прийом до однієї дівчини. «Віруюча», — подумав одразу. І за якийсь час вона каже мені: «Я зрозуміла, що ви віруючий». — «Я теж», — відповів. Ми відчули це, хоча на наших чолах не було жодного знаку, вухо не було проколоте й тавро не випалене, як колись це робили рабам.

Утім ми раби — раби Ісуса Христа. І ми не маємо жити за власним баченням та волею. Моє бажання, моє ходження, моя праця, моє теперішнє майбутнє — тільки Бог. Я раб Ісуса Христа.

ПОСЛІДОВНИК ХРИСТА — ПОКЛИКАНИЙ

Павло називає себе покликаним апостолом. І насправді ми всі покликані до певного служіння — і навіть бути апостолом. Може, я ставлю надто високу планку. Але далі Павло пояснює коринтянам: якщо для інших я не апостол, то для вас, у Коринті, я апостол, тому що печать мого апостольства — ви в Господі, навернені люди.

Слово «апостол» — означає місіонер, посол, посланець. Ці всі слова — синоніми, які мають однакове значення. Це людина, яка має відповідну місію. Апостол Пав-

ло каже: «А я вибраний і покликаний для визначеної цілі, а ця ціль — сповіщати іншим людям Євангелію, сповіщати Слово Боже, слово Євангелії».

«Ви вибрані, — додає апостол Петро, — ви рід Божий, колись ненарод, а тепер народ Божий...» І що характеризує людину, яка вибрана Богом, прощена, спасенна? Вона «покликана звіщати чесноти Того, хто покликав... із темряви до дивного світла Свого».

Кажуть, чим більше черпати воду з криниці, тим смачніша й чистіша стає в ній вода. Чим більше я віддаю ту благодать, яку отримав, іншим людям, тим продуктивніший я для Божого Царства й корисніший у тілі Христовому — у церкві.

ПОСЛІДОВНИК ХРИСТА — ЙОГО БОРЖНИК

Апостол Павло каже нам: «Я винен, я боржник, я маю борг перед греками — інтелектуалами, освіченими людьми. Я боржник і варварам — тобто поганам, немудрим. Я готовий проповідувати і вам, римляни, бо не соромлюсь Євангелії».

Понад 30 років тому зі мною на роботі працював один хлопець, який якийсь узяв у мене в борг певну суму — приблизно половину зарплати, яка була тоді в нас. Я тоді працював у пожежній частині. Зарплата була невисока, але я не відмовив йому, хоча гроші й самому були потрібні. Я тоді розумів десь глибоко в душі, що він не віддасть. Він із місяця в місяць обіцяв мені повернути борг, але так і не повернув. Зрештою я звільнився з роботи.

І от якось років, може, через десять йду я містом і бачу: іде мені назустріч цей чоловік. Ми зустрілися поглядами. Він різко опустив голову, повернув її вбік, ніби мене не бачить. І раптом став переходити на протилежний бік вулиці. Голову підняв догори, ніби десь там дивиться по верхніх поверхах, і пішов, пішов, пішов. Я зрозумів: почуття вини навіть через такий час не давало людині спокою.

«Я боржник», — каже апостол Павло. І я не просто винен 100 чи 200, чи 1000 грн. Я винен навіть не багатьом (хоча бувають люди, які позичають у багатьох), а всім. Уявляєте собі? Я винен усім, кого я зустріну на вулиці. Навіть коли я приїду за кордон і зустріну там якусь людину, я винен їй щось.

Це особливе почуття боргу, яке жило в апостолах, не давало йому спокою. І як борг того чоловіка, про якого я згадав, змусив його змінити напрямок свого руху, щоб розминутися зі мною. Так само й почуття боргу від Духа Святого, яке є в нашому серці, повинно змусувати мене й вас інколи міняти свій напрямок і рухатися по іншій траєкторії, тому що ми винні.

Апостол Павло не раз каже: «Ми припливли, ми відпливли, ми пішли, ми прийшли. Ми в Юдеї, а потім у Греції, а потім у Коринті, а потім у Македонії, а потім у Іспанії».

Павле, чи тобі більше за всіх потрібно? «Я винен. Мене підганяє борг». І це Дух Святий — той, який увійшов одного разу в моє та у ваше життя, поселився в нас, делікатно нагадує нам про це. Хтось із теологів сказав: «Кількість місіонерів або євангелістів повинна відповідати кількості людей, які

хрещені Святим Духом». Можливо, це максимальна планка або дуже висока, але я хотів би, щоб ви над цим просто замислилися.

Пам'ятаєте, що сказав Ісус до учнів: «Ви не відлучайтеся від Єрусалима, чекайте обіцяного, тому що Дух Святий зійде на вас... (І що станеться з вами?) Ви станете Моїми свідками». Ось для чого Дух Святий. Не просто для пророчого слова, не тільки для дарів, які мають бути і є в церкві. Та людина, наповнена благодаттю Святого Духа, стає людиною, яка має почуття боргу. Я повинен віддати, я винен.

Хай допоможе нам Бог мати в собі це святе відчуття боргу, яке не дає спокою. Може, ми не поїдемо в Іспанію чи Македонію, але ми маємо можливість віддати той борг людям, які ще не знають про Бога там, де ми живемо. Ми покликані бути свідками й представляти Ісуса Христа так, щоб люди могли зрозуміти, яким є Бог.

ПОСЛІДОВНИК ХРИСТА ГОТОВИЙ ДО ПРОПОВІДІ ЄВАНГЕЛІЇ

Що означає бути готовим? Я вже нагадував про те, що працював свого часу в пожежній частині. І наше завдання — бути готовими в будь-яку секунду, коли звучить тривога, зірватися зі свого місця та в лічені секунди потрапити в автомобіль. До речі, нам заборонялося знімати взуття. Пожежник, якщо й відпочивав, мав завжди бути взутим. І мені це дуже перекується з Послання до ефесян, де Павло каже, що наші ноги хай будуть взуті в готовність благовістити.

Ми, як ті пожежники, які спішать на перший виклик, маємо бути завжди готовими — взувши ноги в готовність благовістити Євангелію миру.

Ми тепер шукаємо молодих людей у місіонерську школу на короткий термін навчання, тому що є величезна потреба в працівниках. Утім нашу готовність інколи перебиває наше тіло, наша плоть. Можна було б, хотілося б, але... І знаходимо безліч причин для відмови.

Утім, даруйте за такий вираз, дозволюмо Духу Святому нас взути, взути наші ноги в готовність благовістя Євангелії, готовність служити людям. Кожен на своєму рівні, відповідно до свого покли-

кання. Тож хай буде наша молитва такою: «Боже, дай мені відчуття боргу й готовності більше й більше, щоб це відчуття ніколи не пропадало в мені».

ПОСЛІДОВНИК ХРИСТА НЕ СОРОМИТЬСЯ ЄВАНГЕЛІЇ

Апостол чомусь заявляє: «Я Євангелії не соромлюсь!» Отже, можна зробити висновок, що є люди, які соромляться Євангелії, ніби ігноруючи те, що вона сила Божя на спасіння кожному віруючому і всім, кого вона досягне.

Я ще не зустрічав міцних хлопців із широким плечима, які соромляться своєї фізичної сили. Мабуть, це й нормально. А тут ми говоримо про силу Євангелії, про силу Божу. І її чомусь ми самі інколи недооцінюємо. Я спілкувався з людьми, які розповідали: «Мені засвідчили про Бога багато років тому, і це було в моєму серці. Я з цим ходив і жив. Аж потім проросло воно добрим пагінцем. І тепер я прощений, спасений Господом».

Євангелія дає людям шанс. І вона, як ніколи, потрібна нині людям, які в тривозі, у переживаннях, які багато втратили, людям, які шукають порадників. І ми, церква Ісуса Христа, спасенні та прощені Богом люди, покликані робити все для того, щоб люди почули Євангелію. Можна проповідувати, молитися за людей, які служать: місіонерів, пасторів, проповідників і так далі. Можна жертвувати для Євангелії свої фінанси, якщо Бог дав мені добру роботу, дав бізнес. Варто кожному особисто рухатися, іти й робити щось.

А знаєте чому? У Євангелії від Марка, 8:38, сказано: «Бо хто Мене та Моєї науки соромитиметься в роді цьому перелюбному і грішному, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Своїй...» Мені неспокійно від цих слів. Бо знаю: тоді нам буде ой як некомфортно.

Євангелія, як каже апостол Павло, — це сила Божя. Цією силою поділися з іншими людьми. Віддай зі своєї душі ту благодать і те добре, що ти отримав від Господа, — і будеш блаженний, і відчуж раптом, що ти — той інструмент, яким користується Господар. Хай допоможе в цьому Господь!

Микола СИНЮК

МІСІОНЕРСЬКІ НОВИНИ

ПОДОРОЖ, ЩО ЗМІНІТЬ ЖИТТЯ

Слава Богу, життя продовжується, і ми маємо можливість служити людям в цих непростих умовах. Часто звучить сирена, бувають прильоти ворожих ракет і дронів у міста і села нашої області. Ворожі війська просунулися на територію Дніпропетровщини (Межівської і Покровської громад), почалася примусова евакуація населення. Дві наші церкви змушені були припинити там служіння.

Тим не менше, тут, в Солоному, продовжуємо працю — проводимо служіння, з понеділка по четвер маємо в церкві ранкову молитву за Україну. Продовжуємо звіща-

ти Євангелію різними способами — через соцмережі, білборди, газети, молитовники. Слава Богу за нових членів, які доєдналися до церкви — троє людей прийняли водне хрещення, яке ми провели на території дому молитви в басейні.

У цей складний час, коли стільки горя і біди переживає наша країна, намагаємось хоч якось відволікти дітей від негативних новин і подій. Тому, як і планували, провели дитячий євангелізаційно-просвітницький майданчик під назвою «Подорож, що змінить життя». Він проходив на центральному стадіоні селища. Щоразу,

готуючись до такого заходу, ставимо за мету — виховати у дітей і підлітків християнські моральні норми поведінки, навчити їх любити Бога, поважати старших й бути добрим зразком для інших. Такі дитячі програми провели також у селах Привільне та Кам'яне.

Сьогодні багато молоді виїжджає за кордон. Ми особливу увагу приділяємо служінню для підлітків і молоді нашої церкви. Цього літа вдалося організувати триденний турпохід уздовж річки Оріль, у якому також взяли участь підлітки з інших церков. Це був неймовірний час спілкування і відпочинку. Молимося, щоб молодь вибирала

шлях життя з Богом і трималася євангельських принципів. Перед початком навчального року мали обласну триденну біблійну школу для підлітків на Приорілі. Окрім

семінарів і богослужінь, був час для спорту і дозвілля.

**Михайло КУЛАКЕВИЧ,
Дніпропетровська область**

ІНТЕРВ'Ю

БІГТИ З МЕТОЮ, ЩОБ МАТИ ЧУДОВИЙ РЕЗУЛЬТАТ

Початок на сторінці 1

— **«Бігти з метою, щоб мати чудовий результат», — таким було ваше побажання місіонерам, які обрали вас на посаду директора місії «Голос надії». Як би ви сьогодні сформулювали головну мету й головне бачення місії?**

— Я тримаюся тієї мети, яку ми сформулювали ще на початку діяльності місії та яку я взяв за основу своєї місіонерської праці. І звучить вона так: проповідь Євангелії та відкриття нових церков. І ми не хочемо втратити цього напрямку навіть у нинішніх умовах, коли стикнулися з безліччю інших викликів. Хочу, щоб ми продовжували проповідувати Євангелію та відкривати нові церкви як в Україні, так і в країнах Європи, де нині живе й служить багато наших місіонерів, які через війну змушені були покинути місця своєї праці. І я розумію, що коли ми біжимо в цьому головному напрямку, то результат має бути.

— **А як вплинула війна на пріоритети в діяльності місії?**

— Я б сказав, що вона навіть розширила місіонерське служіння. І не кажу про те, що наші служителі розсіялися по всій Європі. Маю на увазі, що в Україні ми охопили доволі широкий спектр нових напрямків діяльності. Саме тому я й кажу, що важливо не втрачати пріоритетності ідеї проповіді Євангелії. Ми можемо змінювати методи, бо час змінюється, але мета залишається — досягати людей Євангелією. І не просто посяяти Слово Боже, а допомогти людям знайти себе в Богові та служінні Йому. Для цього дуже важливо, щоб створити церкву там, де її не було.

— **Розкажіть про місіонерську команду, яка працює нині, про реформу в керівному складі. І що, на вашу думку, потрібно підсилити в роботі місіонерської команди?**

— Ми розширили лідерську команду. У неї тепер входить ціла група служителів, які працюють у різних напрямках. Нині вона складається з шести чоловік. Мені подобається, що в цю групу були залучені деякі відповідальні з регіонів, що дає змогу нам більш широко дивитися на ситуацію. Протягом цього часу ми працювали над окресленням повноважень кожного члена лідерської команди, хочемо налагодити чітку комунікацію, щоб наша команда могла працювати більш результативно. Так ми хочемо охопити увагою всю нашу місіонерську команду.

Якщо говорити про всіх місіо-

нерів (а нині в місії їх працює близько 340), то тепер ми плануємо регіональні зустрічі, щоби безпосередньо поспілкуватися з усіма місіонерами на місцях їхнього служіння. Ми хочемо оцінити, як враховують місіонери нові можливості й сучасні виклики у своїй праці, та спрямувати їх до більш ефективного служіння.

За цей час ми поновили «Положення про місіонера» і хочемо донести цю інформацію до кожного нашого працівника, щоб вони не забували про те, ким вони є і до чого покликані. Хочемо, щоб кожен із них визначився, чи виконуватиме місіонерську працю, чи, якщо рухається стандартно в служінні пастора, залишить місіонерське служіння й працюватиме з громадою.

— **Які слабкі місця потребують особливої уваги? Які ризики ви помічаєте?**

— Тут, можливо, варто було б сказати про нових місіонерів, які впливають на нашу команду. Хочеться, щоб вони справді стали місіонерами, і наше завдання — навчити їх бачити місіонерське служіння й розуміти, що це таке. Бо в цій сфері ми маємо вже різну практику. Були й такі люди, яким доводилося казати «до побачення», бо вони не розуміли, хто вони та яка їхня відповідальність.

Ще одна сфера, яка потребує особливої уваги, — зберегти місіонерів, які працюють у Україні. У нас є певна кількість місіонерів, яка вимушена була переміститися. Але є й ті, які переїхали, бо обрали собі більш комфортні умови. Тому в нас звільнилися певні місця праці, так що до нас навіть зверталися обласні керівники об'єднань за підтримкою. І ми хочемо знайти місіонерів, які зможуть покрити цю потребу.

— **Звісно, що робота місіонерів неможлива без людей, які підтримують їх матеріально. Яких партнерів або організацій ви бачите стратегічно важливими для нас у цій та інших сферах?**

— Ми щиро вдячні Богові, що протягом багатьох років такі люди є. І це велика можливість для проповіді Євангелії. Ми намагаємося розширити цю співпрацю, шукаємо людей, які хотіли б підтримувати це служіння й далі.

Передусім ми вдячні тим людям, які підтримують наше служіння з-за кордону під керівництвом Віктора Дежнюка та багатьох інших братів та сестер. Вони продовжують співпрацювати з нами попри певні складні моменти. Ми намагаємося з

ними підтримувати тісний зв'язок.

Також у нас є чимало українських церков, які підтримують наше служіння. Хочемо розширювати цей напрямок і запрошуємо церкви, особливо волинські, до співпраці. Хоча насправді за час війни помічаємо, що церкви стали більш активно проявляти себе в підтримці зокрема й місіонерського служіння.

У нас вибудована певна співпраця безпосередньо з підприємцями, які стають нашими партнерами чи на постійній основі, чи епізодично. Зокрема вони велику підтримку надали нам у організації та проведенні останньої місіонерської конференції.

Також у нас є підтримка від європейського контингенту — зі Скандинавії. Це не українська діаспора, а місцеві християни, які виявили бажання і багато років підтримують місіонерство в нашій країні.

— **Чи є нові можливості співпраці, які раніше не використовувалися? Як залучити нових жертводавців? І що це могли би бути за люди чи організації?**

— Звісно, насамперед це наші місцеві церкви. Бо саме церква має потужний потенціал для того, щоб підтримувати поширення Євангелії. І саме вона покликана до цього. Звісно, вони потребують більше інформації від нас і більш тісної співпраці, щоб розуміти ті сфери, куди вони вкладатимуть свої кошти. Тому ми працюємо над тим, щоб таку співпрацю налагоджувати. Звісно, тут ідеться не лише про матеріальну допомогу. Не менш важливою є для нас і молитовна підтримка.

Спонукаємо також наші новостворені церкви в Європі взяти на себе підтримку місіонерів.

— **У одному з інтерв'ю ви згадували необхідність розвитку місії в тих напрямках, яких ми ще не охопили. Що це за напрямки? І в яких напрямках місія активно рухається тепер?**

— Напрямки нашої праці окреслені від самого початку. Змінюються лише методи. Основний напрямок — проповідь та благовістя, і люди активно працюють у цьому. За останні роки більш активізувалася й благодійна сфера як серед місіонерів на місцях, так і благодійний відділ у цілому. Був період, коли менше уваги приділялося йому — і він якось загубився. А з початком різних буремних подій у нашій країні з'явилося безліч людей, які цілеспрямовано жертвують

саме на благодійність, тому в останні роки цей відділ функціонує дуже активно. Він охоплює людей, які потерпіли від війни: сироти, вдови, переміщені особи. Цей напрямок служіння місіонери активно впроваджують, бо він як стартовий майданчик для проповіді Євангелії.

Ми стали активно розвивати сферу душеопікунства. Це новий для нас напрямок, який розвиває наше братство з часу пандемії. Місіонери активно долучаються до цього служіння, проходять відповідне навчання. Місцеві адміністрації зв'язуються з нашими місіонерами і просять їхньої допомоги у сфері душепіклування.

Розвивається напрямок капеланського служіння. Наші місіонери служать людям, які беруть безпосередню участь у бойових діях, а також тим, хто з тих чи інших причин (часто через втрату здоров'я) демобілізувався зі збройних сил. На Львівщині, де працює Іван Онисів, виділили навіть відповідний кабінет для роботи капелана. Ми маємо намір усіх місіонерів, що служать у цій сфері, долучити до капеланського відділу, про створення якого ми вже не раз говорили.

Думаю, із часом буде створено й душеопікунський відділ при місії, бо це теж досить таки важливе служіння, яке допомагає нам зближатися з людьми й будувати з ними більш тісні взаємини.

— **Чи ставила ваша команда перед собою питання: із якими викликами ми стикнемося після закінчення війни? І як підготуватися до того, щоб стати відповіддю на ці виклики?**

— З'явилася особлива катедра людей, яка потребує допомоги, — військові й ті люди, які отримали травму через війну. Ми бачимо запит від суспільства на служіння цим людям. Плануємо навчати в місіонерській школі роботі з травмованими війною людьми, щоб мати готових працівників для цього напрямку служіння.

— **Який результат ви хочете бачити до кінця першого року свого служіння або до наступної місіонерської конференції?**

— Хотілося би бачити стабільність роботи місіонерів на тих місцях, де вони є. Особливо маю на увазі тих, що працюють поряд із лінією фронту, де дуже небезпечно. І не завжди є резон там лишатися, на жаль. Хоча є такі, які служать там, звісно, не з примусу, а через відвагу, яку Бог

дав у їхні серця.

Утім, хотілося б, щоб такі закінчилися війна. Вірю, що це допоможе нам не просто працювати, як то кажуть, «на виживання», а більш увагу зосередити на більш проблемні ланки нашого служіння, ширше розвивати роботу в регіонах, де мало проповідувалася Євангелія.

Далі плануємо зміцнювати стабільність місіонерських команд, долучати до них нових місіонерів, які обов'язково пройдуть через місіонерську школу. Бо насправді нині є безліч запитів із регіонів щодо нових працівників. Але ми, на жаль, змушені розводити руками, мовляв: вибачте, бракує людей, які готові посвятити себе служінню.

У мене є бачення про необхідність розвитку роботи місії у Кіровоградській, Херсонській та Миколаївській областях.

— **Яким ви бачите образ місії через п'ять років?**

— Можливо, на чолі з молодшим директором. За цей час визначаться такі особистості, які зможуть перейняти це служіння. Насправді такі люди вже є, зокрема й в нашій лідерській команді або у місіонерській команді в цілому, і вони мають змогу за ці роки активно реалізуватися в служінні. Вважаю, що це має бути людина, яку вже спробувала місіонерського хліба і знає зсередини життя місії, уміє відчувати, бачити місіонерів та співпереживати їм.

По-друге, бачу місію більш потужною на європейському континенті. Хочу, щоб ми скористалися наданими нам можливостями і зміцнили Європу місіонерами місії «Голос надії».

— **Що ви скажете нашим читачам?**

— Я щиро вдячний, що ви з нами, що підтримуєте нас багато років. Прошу й надалі молитовно підтримувати нас, якщо можна — долучитися й до нашого служіння своїми жертвами. Ну і, звичайно, підтримуйте місіонерів особисто, намагайтеся побачити та зрозуміти їхні потреби. Знаю, що часто місіонери звертаються в церкви по підтримку — чи духовному, чи матеріальному. Тож хай ваші серця будуть відкриті до них. І так разом будемо розвивати справу місіонерства в ці останні часи. Бо ми бачимо, що всьому наближається кінець, тому маємо зробити все можливе сьогодні, бо завтра може бути пізно. Бажаю всім плідного служіння Богові! Дякую за співпрацю!

Розмовляла
Ольга МІЦЕВСЬКА

ЮВІЛЕЙ

100-РІЧЧЯ ЦЕРКВИ с.ЧОРНИЖ

Продовження, початок на стор. 1

У мальовничому куточку Волині, серед лісів та боліт розкинулося село Чорниж. Перша відома писемна згадка про село сягає 1569 року. Село протягом кількох віків було власністю багатих волинських вельмож — князів Чарторийських. Населення Чорнижа в цей час було досить різноманітним. Згідно з архівним документом «Статистичні дані по національному складу і віросповіданню жителів Луцького повіту» за 1923–1924 рр. тут мирно жили українці, німці, євреї та поляки.

У 20-х роках ХХ століття волинських земель досягла проповідь Євангелії. Зі спогадів літніх братів-християн, євангельську звістку в Чорниж вперше принесли проповідники з с. Котів Ківерцівського району. На жаль, не відомо, хто саме це був.

Уперше згадано про християн-штундистів у селі в польських документах — «Статистичні зведення про кількість церков, релігійних сект по повітах воєводства за 1921–1929 рр.» Тут зазначено, що в 1925 році в Чорнижі було 7 євангельських християн-штундистів, керівником яких записаний Федір Мельник.

Першими, хто прийняв Слово Боже в Чорнижі, були Василь Сокол та його сім'я, Макар Романович Оніщук та його дружина Євдокія, Михалко Романець із сім'єю, Іван Павлюк із сім'єю, Федір Мельник, Харитон Винарський, Роман Оніщук. Віруючі збиралися й читали Боже Слово. Керував цими зібраннями Федір Мельник. 1931 року Федір Мельник та Порфирій Снітко (с. Гораймівка) писали звернення в Луцьке староство, щоб зареєструвати церкву євангельських християн у Гораймівці. Проте польська влада відмовила в реєстрації.

У довоєнні роки віруючі проводили зібрання в хаті Михалка Романця на хуторі Камене. Приходили брати з Рудники, Гораймівки, Красноволі, а також із Рівненщини.

Із початком війни для віруючих настали тяжкі часи. На зібрання стали сходитися рідше, адже це було небезпечно. Згодом арештували за відмову брати зброю Макара Оніщука, Романа Оніщука, Семена Кушніра, Івана Павлюка, Федора Павлюка. Потім їх засудили на 10 років позбавлення волі, яке вони відбували в Сухобезводній. 1949 року Макар Романович повернувся із заслання. Віруючі стали збиратися частіше.

У 1950-х роках радянська влада жорстоко переслідувала євангельських християн, забороняла проводити зібрання, відбирала християнську літературу, штрафувала. Але християни Чорнижа продовжували збиратись, часто відвідували й інші церкви — в селах Рудники, Липне, Цумань, Борбин, Лишнівка. Вечорами сходилися у своєму селі по хатах. Кількість віруючих зростала.

У 1960-х роках, незважаючи на гоніння влади, віруючі переживали рясні благословення на зібраннях. У кінці 1960-х у селі відбулося пробудження, покалося багато людей: Іван Іванович із дружиною

Оленою, Степан Снітко з Єлизаветою, Феодосій Сидорчук із Оленою, Арсен Устимчук із Василюю, Іван Устимчук із дружиною Лідією, Григорій Кузьмич із дружиною, Володимир та Антоніна Сокол, Іван Кратюк із Панасею та інші.

У 1965–1966 роках Макар Романович та Феодосій Макарович писали листи в Москву з проханням дозволити реєстрацію церкви євангельських християн у Чорнижі, але відповіді довго не було. Аж у 1975 році віруючі Чорнижа спільно з віруючими Гораймівки отримали дозвіл на реєстрацію церкви в Чорнижі з домом молитви в Гораймівці в союзі євангельських християн — баптистів. Пресвітером церкви був обраний Степан Зіновійович Мокієць, дияконами — Феодосій Макарович Оніщук та Володимир Якович Мельник.

1970–1980 роки були хорошим періодом для християн Чорнижа. Недільними ранками чорнижці ходили на зібрання в Гораймівку, а вечорами й серед тижня збиралися у своєму селі в домах віруючих. Згідно зі списком за 1980 рік членів у церкві було 136, із них приблизно 55 — чорнижці.

Недільної школи як такої, що регулярно проводить заняття, не було. Але іноді відбувалися дитячі служіння, відповідальними за які були Ніна Мохнар та Віра Оніщук.

Християнська молодь Чорнижа була дуже активна, постійно сходилася на зібрання, на співанки, спілкування. Часто ходили пішки в сусідні села на богослужіння, також їздили трактором.

1989 року чорнижці відокремилися від гораймівців і зареєстрували церкву в Чорнижі, уже в п'ятдесятницькому союзі. Для реєстрації був складений список із двадцятки віруючих села Чорниж згідно з вимогою радянського законодавства. На час відокремлення від Гораймівки чорнижська церква

налічувала близько 60 членів. Під дім молитви був переобладнаний будинок Ганни Романівни Оніщук. На пресвітерське служіння було обрано Феодосія Макаровича Оніщука. Дияконське служіння виконували Іван Іванович Павлюк та Іван Якович Устимчук.

У 1990-х роках церква в Чорнижі активно зростала, люди наворачталися до Бога. Перше хрещення в уже відокремленій церкві відбулося 1991 року з участю духового оркестру з Луцька.

У церкві було організовано хор. Ведучими співаками були Євгенія Кузьмич, Варвара Оніщук, а також Лідія Сокол, Тетяна Романець, Віра Оніщук, Галина Кузьмич та інші. Співали загальним співом, диригента не було.

8 березня 1992 року в церкві села Чорниж відбулося рукопокладення на пресвітерське служіння Феодосія Макаровича Оніщука та на дияконське — Івана Яковича Устимчука. А також було обрано на дияконське служіння Олександра Володимировича Сокола. Рукопокладення звершували Степан Васильович Веремчук, Тимофій Калинин та Григорій Філімончук.

Село Чорниж прославилось своїми з'їзними зібраннями — щороку 13 січня в селі відбувається багатолюдне служіння. Воно було започатковане ще 1989 року в хаті Феодосія Оніщука. Щоб влада не мала претензій, то проводили його під виглядом святкування Нового року за старим стилем. Традиція такого зібрання продовжується й донині.

1995 року молоді брати запропонували будувати новий дім молитви. Церква підтримала цю ідею, помолитися та звернулися до місцевої влади з проханням виділити ділянку та матеріали для будівництва. Сільська влада виділила матеріали з колгоспної сушилки. А Іван Устимчук віддав свою ділянку

поля під новий дім молитви. Так у 1996 році розпочалося будівництво нового дому молитви. Багато допомагала родина Олександра та Катерини Максименків, які проживають у США. Уже в серпні 1998 року в ще недобудованому приміщенні стали проводити зібрання. А 26 листопада 2000 року відбулося відкриття нового дому молитви. На цей момент пресвітерське служіння виконував Феодосій Макарович Оніщук, дияконське — Олександр Володимирович Сокол, а також на випробувальний термін було обрано ще одного диякона — Геннадія Артіва.

2010 року Олександра Сокола було рукопокладено на пресвітерське служіння, а Степана Кратюка — на дияконське. 2014 року було рукопокладено ще одного диякона — Романа Оніщука. А 2023-го — Євгена Сидорчука. Тепер пресвітером церкви є Олександр Володимирович Сокол, а дияконами — Роман Феодосійович Оніщук та Євген Миколайович Сидорчук.

Із 1989 року служіння керівника молоді в чорнижській церкві виконували Олександр Володимирович Сокол, Віталій Іванович Кратюк, Степан Іванович Кратюк, Євген Миколайович Сидорчук. Із 2014 року керівниками молоді є Михайло Миколайович Сидорчук, а також Павло Сосинець. Молоді нараховується 26 осіб. Молоді хлопці та дівчата беруть активну участь у житті церкви: співають, проповідують, збираються на спілкування, відвідують хворих.

1996 року відновилися постійні заняття недільної школи під керівництвом Людмили Оніщук та Валентини Кравець. Відтоді вчителями недільної школи працювали Людмила Оніщук, Валентина Кравець, Наталія Масюк, Валентина Кузьмич, Неля Оніщук, Галина Сидорчук, Неля Сокол, Людмила Сидорчук, Діна Сокол, Наталія

Кушнір, Вікторія Артіва, Людмила Мохнар, Юлія Сидорчук, Наталія Сидорчук, Тетяна Сидорчук.

У 2025 році в недільній школі навчається 66 дітей, які поділені на п'ять груп. Заняття проводять більше десяти вчителів: Катерина Артіва, Наталія Артіва, Богдана Устимчук, Наталія Сокол, Анна Ковальчук, Людмила Мохнар, Віталіна Кузьмич, Тетяна Назарчук, Іванна Лавренюк, Руслана Устимчук, Інна Сидорчук, Катерина Устимчук. Загалом у чорнижській церкві разом із немовлятами нараховується 93 дитини.

Також у церкві села Чорниж діє хор. 2003 року Володимир Павлюк закінчив диригентські курси й організував хоровий спів. Згодом до цього служіння долучилися Євген Сидорчук, Яна Сокол та Даяна Кузьмич.

Приблизно з 2000 року й донині в церкві служить співочий гурт «Еммануїл», до якого входять Володимир Павлюк, Євген Сидорчук, Володимир Сидорчук, Сергій Сидорчук, Олександр Сидорчук, Михайло Сидорчук та Роман Оніщук.

Коли розпочалося повномасштабне вторгнення 2022 року, місцева церква стала збирати та закупляти продукти, відправляти допомогу на Схід. Сестри пекли різну домашню випічку та хліб. Зі свинини, телятини готували тушонки, робили каші. Молодь складала продуктові набори з різних продуктів, завантажувала машини, місцеві брати везли цю допомогу потребуючим. Брати Михайло та Олексій Сидорчуки багато разів брали участь у евакуації людей із зони бойових дій та з окупації. За півтора роки волонтерства церква закупила близько 6 тонн свинини, дві тонни телятини і продуктів на багато тисяч гривень.

Ще однією подією в житті церкви стало будівництво приміщення біблійної школи. Церква зростала, народжувалися діти і відчувалися незручності в проведенні занять недільної школи. Тому у вересні 2023 року розпочали будівництво нового приміщення за класами та великою залом. Завдяки тому, що місцеві брати були спеціалістами в будівельній справі та мали всю необхідну техніку, праця просувалася швидкими темпами. Відповідальним за будівництво був Євген Сидорчук. У процесі була задіяна вся церква: брати будували, сестри готували їжу, навіть діти приходили допомагати. І вже в листопаді 2024 року діти зайшли в нові класи недільної школи. До осені 2025 року поступово закінчували велику залу, впорядкували територію.

Тепер церква села Чорниж нараховує 87 членів, а також 93 дитини віком до 18 років. Тут виросли багато пасторів, дияконів, місіонерів, співаків, учителів, активних віруючих та вірних служителів Божих. І нині церква веде активне життя — проходять з'їзні зібрання, молодіжні спілкування, євангелізації, заняття недільної школи, підлітків, вивчення Біблії, відвідування, співанки, святкові та інші урочисті зібрання. Попри всі складні обставини, церква продовжує переживати рясні благословення.

МІСІОНЕРСЬКА ПОШТА

ПЛАНІВ БІЛЬШЕ,
НІЖ РЕСУРСІВ

Ми продовжуємо щотижня служити у школі-інтернаті, де знаходяться діти-сироти та діти, евакуйовані із зони бойових дій із втратою одного чи двох батьків. Це для нас особливе служіння, оскільки діти чекають на нас, зустрічають біля воріт, коли приїжджаємо, та проводжають, коли їдемо. Часто вони відкривають нам свої почуття і проблеми, наміри і образи. Якось прийшов хлопчина весь у синцях, але виявилось, що більшу частину травм він зазнав, коли у вільний час уявив себе людиною-павуком і лазив на турніки. Там він посварився зі старшим хлопцем, який ще додав йому синців. На жаль, так стається, бо діти ростуть в агресивному світі без батьків і родичів. Коли я висловив співчуття, хлопець підійшов, обняв мене, і йому відразу стало краще, тож побіг на рукоділля.

Активно розвиваємо служіння військовим та їхнім сім'ям. Налагодили співпрацю із нашою військовою адміністрацією і підписали договір про створення Департаменту служби капеланів. Згідно з цим договором ми забезпечуємо необхідну духовну підтримку воїнам, їхнім сім'ям, ветеранам, здійснюємо супровід похоронних заходів. На жаль, нам не вистачає ресурсів, щоб охопити усіх, хто потребує опіки, хто втратив зміст і не хоче продовжувати жити після травм. Сотні розмов із бійцями дають чітке розуміння необхідності переглянути подальшу стратегію розвитку нашого служіння. Планів у нас в десятки разів більше, ніж ресурсів, тож молимося про допомогу від Господа.

Щомісяця збільшується кількість евакуйованих із зони бойових дій. Як розповів один літній чоловік, після зруйнування його будинку і церкви поруч, до них приїхали із західних областей добрі люди і допомогли все відбудувати, незважаючи на небезпеку (близько лінія фронту). Проте згодом новенька хата і церква із щойно зробленим опаленням опинилися в окупації, а чоловік евакуювався на Львівщину.

Проводимо вуличні евангелізації в селах і містах нашого регіону. Уперше в центрі Жидачева за офіційним погодженням провели масштабний благодійний евангелізаційний табір для дітей з батьками та молоді. Для нас цей захід важливий ще й тому, що в цьому районному центрі плануємо розширювати служіння.

Іван ОНИСІВ, Львівська область

ДУХОВНІ ІСТИНИ

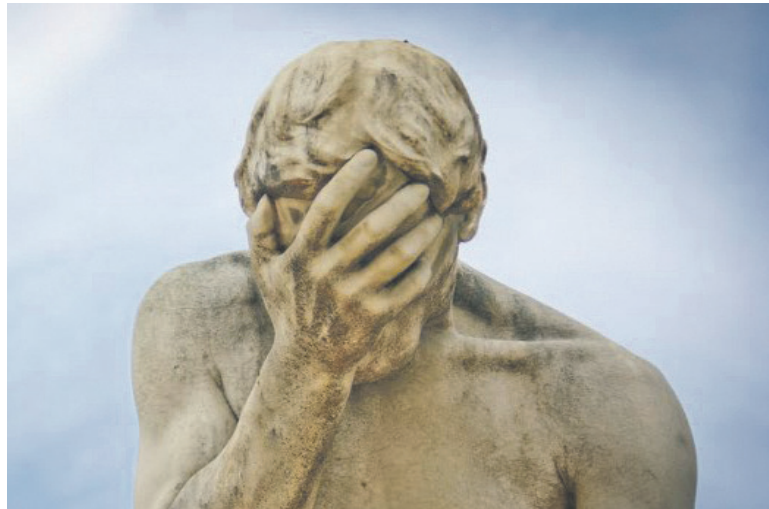
ДОБРЕ СУМЛІННЯ

Прождовження,
початок на стор 1.

Християни зі слабим сумлінням часто його ще й занецишують. А вся причина в недостатньому пізнанні Господа, у слабкому розрізненні того, що святе, а що грішне. Про це й говорить апостол Павло: «Та не всі таке мають знання, бо деякі мають призвичаєння до ідола й досі, і їдять, як ідолюську жертву, і їхнє сумління, буди недуже, споганоється» (1Кор. 8:7). Тобто воно починає потребувати цих жертв і того, що до вподоби ідолам. І мовчить там, де мало б говорити. Відомо, що ідолюське поклоніння супроводжувалося тілесною розпущеністю — сексуальною, об'їданням, пиятикою. Це ж саме можуть робити люди із занециженим сумлінням.

Якщо ж цей процес не зупинити покаванням, заглибленням в Слово Боже, в істину, щирою молитвою, то така особа потрапить в число невірних, про яких каже той самий апостол Павло: «... для занецижених та для невірних не чисте ніщо, але занецижилися і розум їхній, і сумління» (Тит 1:15).

Щодо спаленого сумління, то процитуємо апостола Павла: «А Дух ясно говорить, що від віри відступляється дехто в останні часи, ті, хто слухає духів підступних і наук демонів, хто в лицемірстві говорить неправду, і спалив сумління своє...» (1Тим.4:1-2). Отже, у кого спалене сумління? У лицемірів і неправдомовців. А для чого люди лицемірять і говорять неправду? Щоб мати ко-

ристь. Тобто всяким корисливцям, які когось використовують ради будь-якої вигоди, комусь не доплачують, когось обманюють, можна поставити діагноз — спалена совість. У цьому контексті згадується суддя неправедний, який Бога не боїться і людей не соромиться. Він не заступався за вдову, бо вона була йому не вигідна. А що її позов був справедливий — то це не мало значення. Звичайний корупціонер. Важко уявити, скільки багато навколо нас людей зі спаленою совістю. Особливо там, де пахне грошима.

Зрештою, кожному траплявся цей типаж. Він буде вас відкрито зневажати, коли з вас нічого взяти. А як раптом щось буде потрібно, то поводитиметься, ніби й нічого не робив, навіть попросить пробачення, якщо вважатиме, що це допоможе йому добитися свого. Якщо ж вдасться отримати бажане, то стане вести себе як і раніше.

Щодо лукавого сумління — то це сумління невірної людини.

Але якщо вона увірувала і стала братом у Христі, то автор Послання до євреїв закликає таких: «Отож, браття, ми маємо відвагу входити до святині кров'ю Ісусовою... то приступимо з щирим серцем, у повноті віри, окропивши серця від сумління лукавого та обмивши тіла чистою водою!» (Євр. 10:19,22). Для чого входять у святиню? Для поклоніння. Для поклоніння входять освяченими — у нашому разі щирими, повними віри, із очищеним сумлінням (тобто покавшись і відрікшись від своїх провин) та в повноті відваги.

А на кінець міркувань пропонуємо всім, хто прийняв водне хрещення в ім'я Отця і Сина і Святого Духа, прочитати цей вірш апостола Петра: «Того образ, хрещення не тілесної нечистоти позбуття, але обітниця Богові доброго сумління...» (1Петр.3:21) і дати самому собі відповідь на запитання: «Чи виконав я свою обітницю Богові та зберіг своє сумління добрим?»

Василь МАРТИНЮК

СВІДЧЕННЯ

ЩИРА МОЛИТВА ДАЄ ЧУДЕСНУ ВІДПОВІДЬ

Сергій Турко — пастор в смт Арбузинка Миколаївської області. Десять років тому він започаткував е селищі притулок для бездомних та людей із інвалідністю, де зараз перебуває 70 осіб. У цьому матеріалі пастор Сергій розповідає одне зі свідчень Божого захисту під час чергової волонтерської поїздки (січень 2025 року) в один із районів Херсонщини, що постраждав від російських обстрілів.

У моєму житті Господь явив багато чудес. Але цей випадок перевищує все, що було до цього. Мені зателефонували люди з волонтерської організації, які вивозять людей із гарячих точок. Вони попросили вивезти одну жінку з інвалідністю з Херсонської області. Багатьох переселенців вони раніше привозили до нас у Арбузинку. Я погодився. Волонтери скинули адресу в м. Берислав Херсонської області.

Дорога в Берислав

Ми разом із моїм вірним помічником Юрієм не раз їздили в тому напрямку. Хоч нам показу-

вали, що за Дніпром вже стоять росіяни. Одного разу забрали з села, яке регулярно обстрілювали, бабусю, а після того, дні через три, її дім рознесла бомба.

На одному з блокпостів дорогою до Берислава нас запитали: «Куди їдете?» Ми відповіли: «У Берислав». Військові якось дивно переглянулися між собою й посміхнулися. Запитую: «Там є проїзд?» Вони відповідають: «Є, але ми не знаємо, як ви туди проїдете». Їдемо далі, знову зустрічаємо військових: «Хлопці, нам потрібно в Берислав проїхати». Вони кажуть: «Так, але ми не знаємо, як ви туди заїдете. Там дрони літають один за одним».

Попри попередження ми все-таки заїхали в Берислав. Повністю знищене місто, два роки вже немає ні світла, ні газу, ні води. Не працює ні інтернет, ні телефонний зв'язок. За вказаною адресою знайшли-таки жінку, за якою прибули, та забрали її. Поки їхали через місто, побачили на вулицях всього три людини.

«Там ще тисяча людей...»

Коли повернулися додому в

Арбузинку, я почав розпитувати жінку про Берислав і з'ясував, що там ще лишилися близько тисячі людей. Спробував уявити, як вони там живуть: магазини не працюють, транспорт не заїжджає туди, немає водопостачання, електрики та опалення. Тому ми з Юрієм завантажили автомобіль продуктами й вирішили: «Поїдемо ще раз. Першого разу все ж таки добре було!»

Окрім продуктів наборів, завантажили в мікроавтобус генератор, паливо — і поїхали. Перед тим мені дали номер диякона церкви з Берислава, який звідти виїхав. Він сказав, що в місті залишився один брат, який живе на окраїні. Ми добралися на місце, де були ще мешканці, люди вибігали з хат, хрестилися, дякували за допомогу. Усі запитували нас одне й те ж: «Як ви сюди заїхали? Тут роями літають дрони!»

Ми проїхали через усе місто, заїхали на той хутір, де надіялися зустріти брата, але не знайшли нікого. Уже збиралися повертатися, коли під час розвороту буса раптово почули свист безпілотики. Я встиг тільки крикнути: «Юра,

дрон! Вистрибуй із машини!» Ми повистрибували й в ту ж мить почувли, як дрон із вибухівкою (там два чи три кілограми було) врізається в наш мікроавтобус і... не вибухає. Бог зберіг нас!

Поїхали не в той бік

Ми схопили того дрона, кинули його в автомобіль і помчали звідти. Їдемо й тільки починаємо усвідомлювати, що могло бути з нами. Я дивився багато відео, як із дронів скидають невеликі снаряди — і вони спалюють броньовані танки. У черговий раз переконався у великій милості Божій, яка була над нами в той день. Це чудо з чудес, інакше не назвеш.

Ми на всій швидкості тікали з того місця. Проте через слабкий сигнал GPS навігатор помилково повів нас у бік росіян — майже до м. Нова Каховка. Ми зрозуміли, що їдемо в неправильному напрямку, бо дорога повсюди була вкриті спаленими машинами, які тільки недавно підірвалися. Не знали, як нам прориватися назад, бо була небезпека від дронів. Тільки виїхали на дорогу, як у нас стало спускати колесо. Там же на

відкритій місцевості й довелося його замінити.

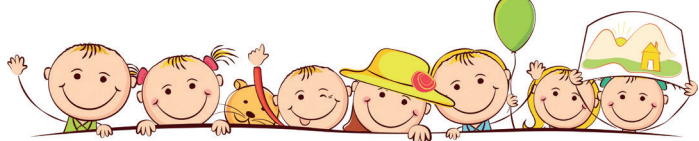
Ум'ятини «на пам'ять»

Багато було переживань, але закінчився весь цей жах Господньою славою. Бог явив милість, залишивши нас цілими й неушкодженими. Коли доїхали до нашого блокпоста, хотілося з радістю обнімати наших військових. Вони забрали в нас той дрон, лишилася тільки вм'ятини на автомобілі. Кожен раз, коли я сідаю в нього, дивлюся на той слід. Мій зять говорить: «Тату, треба пошпаклювати цей автомобіль». А я відповідаю: «Ця вм'ятини залишиться, поки цей автомобіль у мене».

Коли потрапили під обстріл, я встиг зателефонувати дружині. Вона повідомила багатьох людей із церкви, і за нас молилися. Щира молитва церкви до Бога дає чудесну відповідь, яку ми пережили на власному досвіді. Хай Бог благословить кожного, щоб у нас була жива віра в Усемогутнього.

Сергій ТУРКО,
записав Богдан Свїрдан

Димяча сторінка

ЯК ПОСЛУЖИТИ БОГОВІ?

На зібранні часто можна почути: «Ми повинні служити Богові!» І це справді так.

— Але як я можу зробити це, якщо я дитина? Я ходжу на дитячий хор, але ми співаємо лише тричі на рік. Проповідувати я не вмію. Вірші розказувати — соромлюся.

Насправді не лише в цьому полягає служіння Богові. Служити Господу означає служити людям. Ісус Христос сказав про це так: «Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вчинили» (Мт.25:40).

Огляньтеся довкола. Можливо, біля вас є люди, які потребують вашої допомоги. Можливо, вашій подружці важко дається розв'язування задач, а вам це легко. Допоможіть їй.

Можливо, бачите, як втомилися мама чи тато. Допоможіть їм впоратися з домашніми клопотами. І матимете чудовий бонус — проведете разом більше часу.

Запитайте у старенької сусідки, чим можете їй допомогти. Організуйте свято для молодшої сестрички. Зав'яжіть шнурівки братові.

Робіть це якнайкраще. Від щирого серця. Як для Господа.

Віддавайте на служіння те, що маєте

Часто ми дивимося довкола й кажемо: «У нас мало що є — і ми нічого не можемо зробити». «Звісно, я б тебе підвіз, але не маю машини». «Я б тобі й грошей дав, але, на жаль, нема їх у мене». «І час би витратив на тебе, але, вибач, зайнятий». Ми концентруємося на тому, чого в нас немає. І це наша проблема, бо стаємо бездільниками...

Те, чого в нас немає, стає нашою перешкодою в служінні Богові. Але всі ми (навіть діти — прим. ред.) покликані до певної праці й маємо для цього певний дар. Так, ми не маємо чогось, але маємо щось інше. Питання не в тому, чого в мене немає, а в тому, що я роблю з тим, що маю. Пригадайте притчу про таланти

і те, що сталося з тим, хто не використував свій талант. Так, він міг сказати: «Ну, в інших є десять, п'ять, а в мене один?» Але це не було виправданням. Він був відповідальним за той один талант, який отримав, і був зобов'язаний його використати.

Бога цікавить не те, чого ми не маємо, а те, що в нас є. Апостол Петро сказав кривому чоловікові біля храму: «Срібла й золота в мене нема, але що я маю, даю тобі: У Ім'я Ісуса Христа Назарянина устань та й ходи!» (Дії 3:6). Він мав віру у своєму серці, яка зробила хворого здоровим.

А що маєш ти? Денис ПОДОРОЖНИЙ

ЖІНКА, ЯКА ВІДДАЛА ВСЕ

Пам'ятаєте жінку, яка поклала в скарбницю храму дві лепти. Вона не пишалася своєю пожертвою, бо розуміла, що це дуже мало. Але Ісус не звернув увагу на пожертви багатих, а дві її лепти помітив. Вона принесла в дар все, що мала, все, на що могла надіятися, все, що було цінним для неї. Дар не є даром, якщо він не має цінності для того, хто дає. Пожертва багатих не складала для них цінності. А дві лепти вдови були всім її багатством. І те, що ця жінка віддала все, свідчило про її велику любов до Бога. Це і є справжньою жертвою.

Звісно, ви ще не працюєте й не маєте своїх грошей. Але іноді, коли отримуете гроші, ви можете виділити частину з них для пожертвування. Ти можеш віддати Богові свій час і сили й послужити людям, які довкола тебе. Може, у тебе багато якихось речей, а твій друг чи подруга не мають змоги придбати цього. Запитай у батьків, чи ти можеш поділитися з ними чимось із того, що маєш.

Але роби це щиро, із любов'ю. І ти відчуєш, як твоє життя й життя людей довкола тебе наповнить ще більше любов.

Вона заплатила найвищу ціну

Продавець стояв за прилавком магазину й розгублено дивився на вулицю. За вікном стояла маленька дівчинка й пильно розглядала вітрину. Коли вона побачила те, що шукала, її очі заблищали від захоплення. Тоді ввійшла в магазин і попросила, щоб їй показали м'який бірюзовий шарф, який прикрашав сіре пальто на манекені.

— Хочу купити його для своєї сестри. Ви можете красиво упакувати його? — запитала дівчинка.

Продавець із недовірою поглянув на

дорогий шерстяний палантин, а потім на дівчинку й запитав:

— А скільки в тебе грошей?

Дівчинка витягнула з кишені маленький гаманець із котиком і, розсунувши замок, висипала на прилавок усе, що в ньому було. Із надією в голосі вона запитала:

— Ось усе, що в мене є, цього вистачить?

Там була жменя монеток. Але дівчинка з гордістю говорила:

— Знаєте, я хочу зробити подарунок своїй старшій сестрі. Їй сімнадцять. Але відтоді, як померла мама, вона турбується про мене, усе мені віддає, а для себе їй не вистачає. Сьогодні в неї день народження, і я впевнена, що вона буде щаслива отримати цей шарф. Він дуже пасуватиме до її очей.

Чоловік пішов углиб магазину, приніс подарункову коробку, поклав туди дорогий шерстяний палантин, обгорнув стрічкою, яку зав'язав у бант.

— Тримай! — сказав він дівчинці. — Тільки неси обережно!

Дівчинка вибігла з магазину і з підскоком поспішила додому.

Робочий день наближався до закін-

чення, коли поріг того ж магазину переступила скромно одягнена дівчина. Вона поклала перед продавцем відому йому коробку з шарфом і розв'язану стрічку.

— Цей шарф було куплено тут? Скільки він коштував?

— Так, але вартість будь-якого виробу в моєму магазині — це завжди конфіденційна домовленість між мною і клієнтом, — відповів продавець і господар магазину.

Дівчина запротестувала:

— Але в моєї сестри була лише жменя монет. А цей... палантин — натуральний... дорогий. Правда ж? Він коштує дуже дорого. Ми не можемо собі цього дозволити. Принаймні зараз.

Чоловік узяв коробку, із великою ніжністю й теплотою знову обв'язав його стрічкою, вручив дівчині й сказав:

— Твоя сестра заплатила за нього найвищу ціну... Більше, ніж міг заплатити будь-який дорослий. Вона віддала все, що мала.

Тиша заповнила маленький магазинчик, і дві сльози скотилися по щоках дівчини, яка стискала в руках подарункову коробку, із любов'ю перерв'язану красивою стрічкою.

Димяча сторінка

Завдання

Завдання 1

Знайди вказані слова в таблиці й викресли їх. Із букв, що залишилися, ти зможеш скласти й прочитати золотий вірш про те, кого по-особливому любить Бог.

ЛЕПТА, МОНЕТА, ПОЖЕРТВА, ХРАМ, ДРАХМА, ІСТОРІЯ, МІРА, ХРЕСТ, ІСУС, ЛЮБОВ.

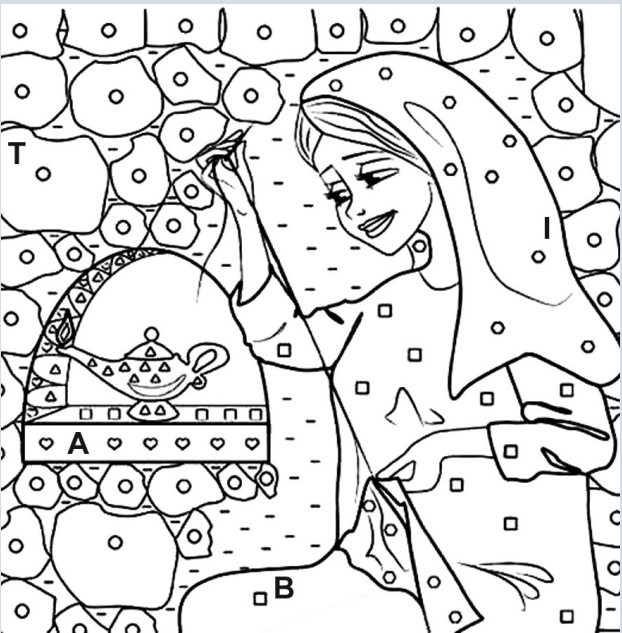
Л	Б	О	Х	Г	І	Л	Ю
Е	М	Б	Р	Д	С	И	Т
П	О	Ж	Е	Р	Т	В	А
Т	Н	Ь	С	А	О	Т	О
А	Е	Г	Т	Х	Р	А	М
О	Т	Х	Т	М	І	Р	А
О	А	З	Р	А	Я	А	Д
І	І	С	У	С	С	Т	Ю
Д	А	Л	Ю	Б	О	В	Є

Завдання

Завдання 2

Знайди загублені букви й за допомогою схеми склади ім'я християнки з Йоїї, про яку сказано, що «вона повна була добрих вчинків та милостині». Прочитай розповідь про неї у Книзі дій святих апостолів, 9:36-42.

Розфарбуй квадратики — синім, кружечки — сірим, шестикутники — червоним, трикутники — жовтим, сердечка — фіолетовим, рисочки — коричневим.

Над сторінкою працювала Ольга Міцевська

АКТУАЛЬНО

ЗОВНІШНІЙ І ВНУТРІШНІЙ СВІТ

Наше зовнішнє життя — лише відображення наших внутрішніх перемог або поразок. І Боже Слово, особливо Новий Заповіт, звертає більшу увагу саме на внутрішній світ людини, а не на зовнішній: «А окрасою їм нехай буде не зовнішнє, заплітання волосся та навішання золота або вибрання одяг, але захована людина серця в нетлінній лагідності й мовчазного духа, що дорогоцінне перед Богом» (1Петр.3:3,4); «... щоб Він дав вам за багатством слави Своєї силою зміцнитися через Духа Його в чоловікові внутрішнім, щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях...» (Еф.3:16,17); «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Пр.4:23); «Дух людини світильник Господній, що все нутро обшукує» (Пр.20:27); «Не те, що входить до уст, людину сквернить, але те, що виходить із уст, те людину сквернить... Бо з серця виходять лихі думки, душоубства, перелюби, розпуста, крадіж, неправдиві засвідчення, богозневаги» (Мт.15:11,19); «Шукайте ж найперше Царство Божого й правди Його, а все це вам додасться», «Божеє Царство всередині вас!», «Бо Царство Боже не пожива й питво, але праведність, і мир, і радість у Дусі Святій» (Мт.6:33, Лк.17:21, Рим.14:17); «Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його» (Ів.7:38).

Отже, те, що відбувається всередині нас, і визначає наше життя. Щоб мати успіх у зовнішньому житті, потрібно насамперед берегти свій внутрішній

світ. Помилка, яку робить більшість людей — влаштовують спершу своє зовнішнє життя — матеріальний успіх, кар'єру, престиж... І найчастіше — за рахунок внутрішнього. Якось один чоловік хвалився, що має і те, і те, і те... А мій брат послухав і сказав: «Це все ти маєш за рахунок чогось, чим ти пожертвував!» Важливіше часто не те, що має людина, а те, чим вона жертвувала заради цього. А жертвують — своєю чесністю, своїм шлюбом, своїми дітьми, своїми силами та здоров'ям, своїм служінням...

Чому ж так відбувається? Справа в тому, що коли ми вранці прокидаємося, зовнішній світ кричить і вимагає нашої уваги! А внутрішній світ — тихо чекає... Або навіть тихо стоїть. Якщо успіх зовнішнього життя бачать усі, то спустошення внутрішнього — бачимо тільки ми самі. Зовнішні поразки важко приховати, а внутрішні — дуже легко, наприклад, за гарною релігійною посмішкою. Зовнішнім багатством захоплюється багато людей, а внутрішнім ба-

гатством захоплюються лише мудрі.

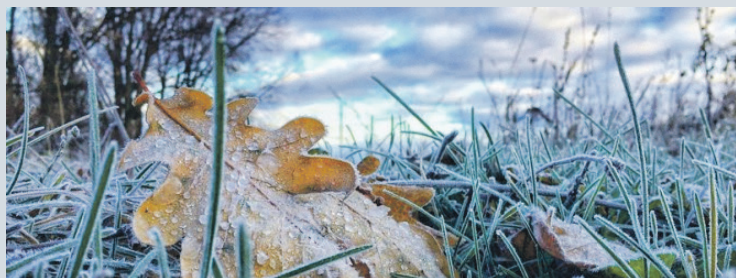
Більша частина зовнішніх успіхів якраз і досягається через вижимання останніх соків із внутрішнього світу. Але ж внутрішні сили не безмежні. Якщо їх не поповнювати, то не можна постійно звідти черпати. А якщо ми беремо більше, ніж вкладаємо, то настає момент повного банкрутства. І його вже приховати не вдасться! Ми часто кажемо: «Був такий хороший брат — і раптом упав. Була чудова сім'я — і розпалася...» Це не «раптом» — всередині там вже давно було порожньо, просто за зовнішньою оболонкою цього не видно. Усередині вже давно все було спустошено й випалено! І ніколи не поповнювалося з Божих джерел...

Як часто, потискаючи чиясь руку, ми бачимо перед собою благочестиву посмішку... І іноді навіть не здогадуємося, що це лише зовнішня оболонка давно спустошеного серця. Можливо, це останнє рукостискання перед повним провалом!

Сергій ВІТЮКОВ

ПОЕЗІЯ

ОЗИМИНА

Осінній запах ловиш в свіжому повітрі.
Стає все більш відчутним брак тепла.
Зроста потреба в сонячному світлі.
Коротшає тривалість світлового дня.

Вже під ногами шелестить опале листя,
Вже й встигли надоїсти затяжні дощі.
Незчувся, як затихла журавлина пісня
І непомітно підійшла тривога до душі.

Зажурено стоять у ряд дерева голі,
Мороз безжалісно скував усе навколо.
Під білим килимом гниє трава у полі.
Сади, завмерши, виглядають кволо...

Таке буває і життя: опале листя, забуття,
Період затяжних дощів, морозів і снігів,
У відчаї біжать літа, тьмяніе майбуття,
Змовкає спів, звучить мелодія без слів.

І ти один у полі, і виглядаєш кволо,
І лютий страх паралізує розум й волю,
Здається, що потрапив у вогненне коло —
Надмірний смуток і туга руйнує долю.

Не дозволяй тяжким обставинам життя
Украсти зміст твого безцінного буття,
Бо хоч під шаром снігу і гниє трава —
Укрившись вірою твердою, росте озимина.

Її посіяли навмисне у ту злісну пору,
Незламний дух, жага життя і сила волі,
Аби була взірцем для будь-якого зору,
Рятуючи знедолені життя і людські долі.

Ще відчуватимеш в повітрі аромат весни,
Зупиняться колись холодні, затяжні дощі,
Настане день, зійдуть морози і сніги,
І ти, радіючи, прославиш Бога на землі.

Олександр ГЕНИШ

КРОСВОРД

По вертикалі:

1. Перший цар Ізраїлю. **2.** Ідол у Самарії, поставили гаманітани. **3.** Місто (Іс.Н.21:15). **4.** Місто в гористій місцевості Юдеї. **7.** Там брати продали Йосипа. **8.** Місто в Ханаані, де Яків побудував дім. **9.** Гора, зайнята Гедеоном перед нападом на амалікітан. **14.** Син Якова. **16.** «Посланий». **18.** Син Якова. **19.** Гетсиманський ... **22.** Одна з семи церков, до якої звертався Бог. **23.** Місто в Памфілії, де двічі був Павло. **24.** Диякон єрусалимської церкви. **28.** Син Адама. **29.** Гадаса. **31.** Учень Ісуса. **33.** «Бо заплача за ... смерть».

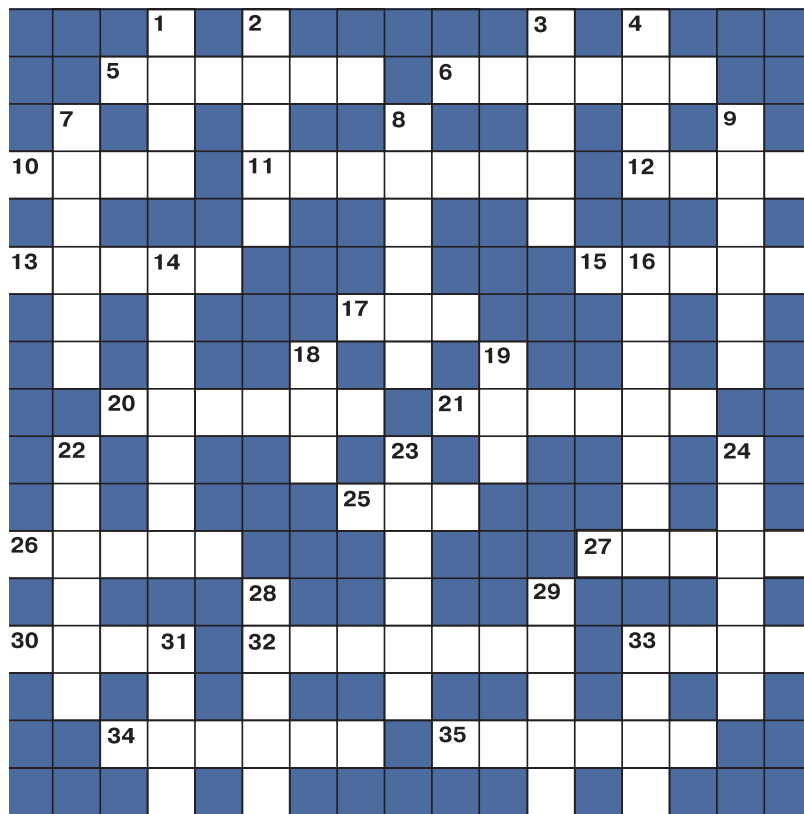
По горизонталі:

5. Місто, в яке втік Іона. **6.** Друг Йова. **10.** Він прорік про Духа Святого. **11.** Один із семи князів Персії. **12.** Місто, в якому Ісус воскресив сина вдови. **13.** Місце проживання судді Толи. **15.** Місто на Криті. **17.** Племінник Авраама. **20.** Керівник області в Перському царстві. **21.** Стародавнє місто, відоме в часи Авраама. **25.** Одна з башт Єрусалиму. **26.** Бабка-сповитуха. **27.** Батько апостола Якова. **30.** Батько Метушалаха. **32.** Ворог Еліма. **33.** Єгипетська кара. **34.** Християнин із Риму, якого вітав Павло. **35.** Книга великих пророків.

Відповіді на кросворд, розміщений у №10 (жовтень), 2025 р.

По вертикалі: 1. Сілоам. 2. Арам. 3. Йона. 4. Девора. 7. Ахоах. 8. Гаман. 10. Аттай. 14. Лівна. 15. Голод. 18. Мілет. 21. Керіт. 22. Хмара. 23. Доврат. 24. Шамгар. 27. Азот. 28. Наїн.

По горизонталі: 5. Ківра. 6. Гофер. 9. Махла. 11. Парлар. 12. Проста. 13. Саул. 15. Град. 16. Аввім. 17. Сідло. 20. Діна. 22. Доег. 25. Гедеон. 26. Таршіш. 27. Аарон. 29. Фавор. 30. Сінай.

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA653052990000026008020806717,
в Приватбанку м. Луцька. Код 13359754,
або на **картковий номер:** 4246 0010 0967 0211
з поміткою: «Пожертвування»
Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
При передруку матеріалів посилання на газету
«ГОЛОС НАДІЇ» **обов'язкове**

Виходить щомісяця

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська рада церков ХВЕП Волині.

Тираж: 4500 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Редактор: Юрій ТРОЦЬ

Адреса: вул. Княгині Ольги, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024

Телефон: +380675966118

E-mail: golosnadiyi@gmail.com

www.voice.org.ua

Віддруковано: видавництво «А-Прінт», м. Тернопіль, тел. (0352)-52-27-37, <http://a-print.com.ua>
Замовлення № 1555